

DET KONGELIGE
FISKERIDEPARTEMENT

Ot.prp. nr. 33

(1999-2000)

Om lov om endring av lov 3. juni 1983
nr. 40 om saltvannsfiske mv. (generelle
områdebegrensninger)

*Tilråding fra Fiskeridepartementet av 7. april 2000, godkjent i
statsråd samme dag.*

1 Proposisjonens hovedinnhold

Regjeringen foreslår i denne proposisjon en ny § 8 a i lov av 3. juni 1983 nr. 40 om saltvannsfiske mv.

Saltvannsfiskeloven § 4 bokstav g gir hjemmel til å fastsette regler om «havdeling mellom forskjellige redskapsgrupper, fartøygrupper og størrelsesgrupper på bestemte områder». Denne bestemmelsen antas imidlertid ikke å gi hjemmel for å fastsette et forbud mot fiske med visse fartøy- og redskapsgrupper innenfor en grense langs hele kysten, tilsvarende som gjelder for trålfiske etter lovens § 8. Det er gjort nærmere rede for hjemmelsspørsmålet nedenfor under punkt 3. Det foreslås derfor en ny § 8 a som skal gi hjemmel for å innføre områdebegrensninger for fiske med større fartøy som nytter annet redskap enn trål.

Forslaget, som ble varslet i St. meld. nr. 51 (1997-98) Perspektiver på utvikling av norsk fiskerinæring, er dels begrunnet i å regulere en ressurs- og arealkonflikt mellom ulike fartøygrupper, men også i hensynet til ressursvern generelt og vern av lokale bestander spesielt. Det er gjort nærmere rede for bakgrunnen for forslaget under punkt 2.

Forslaget innebærer en fullmaktsbestemmelse, hvor det blir overlatt til departementet å fastsette de konkrete reguleringer. Slike reguleringer vil bli fastsatt etter at næringsorganisasjonene og andre berørte har fått uttale seg i en høringsrunde. Når det gjelder de forhold som har blitt oppfattet som mest presserende å løse, autolineflåtens fiske i fjordområdene og de helt kystnære farvann, har departementet allerede fått en innstilling fra en arbeidsgruppe bestående av medlemmer foreslått av Norges Fiskarlag, Norges Kystfiskarlag, Kystvakten, Havforskningsinstituttet, Fiskeriforskning og Fiskeridirektoratet, i tillegg til departementet. Innstillingen fra denne arbeidsgruppen, som er nærmere omtalt under punkt 5, er sendt på høring.

2 Bakgrunn for forslaget

Regjeringen varslet i St.meld. nr. 51 (1997-98) Perspektiver på utvikling av norsk fiskerinæring at Fiskeridepartementet vil «vurdere å innføre begrensning på fiske innenfor fiskerigrensen for fartøy over 28 meter som fisker med konvensjonelle redskap, jf ordningen som i dag gjelder for fiske med trål», jf. meldingens kap. 6.4.4.

Bakgrunnen for dette var at det over noen år har utviklet seg et motsetningsforhold mellom større autolinefartøy og mindre fartøy om fiske på kysten og inne i fjordene. Tradisjonelt har slike konflikter mellom større og mindre fartøy og mellom ulike redskapsgrupper først og fremst vært konflikter med utspring i redskapskollisjoner - at fartøy setter fiskeredskap på felt hvor andre allerede har satt redskap, med ødeleggelser og økonomisk tap som resultat. Konflikten i de senere år har imidlertid i større grad hatt preg av en areal- og ressurskonflikt, hvor større og mindre fartøy konkurrerer om tilgang til ressurser, og hvor det hevdes at større fartøy driver et såvidt effektivt og intensivt fiske at lokale bestander for kortere eller lenger tid «blir borte». Det påvirker i så fall mindre fiskefartøys muligheter til å drive et stabilt fiske over tid i områder som disse tradisjonelt har nyttet.

Problemstillingen har gjennom årene blitt tatt opp, av enkeltfiskere og av fiskeriorganisasjoner, og Norges Fiskarlag har lagt ned et omfattende arbeid for å komme frem til frivillige ordninger mellom fiskerne som kunne løse problemene.

Således ble det høsten 1990 fattet et vedtak i Norges Fiskarlag om en frivillig ordning - en såkalt henstillingsavtale - hvoretter de forskjellige fartøyene skulle informere hverandre, blant annet gjennom Bruksvakten, om hvor en hadde satt redskap (posisjoner og setteretning). Dette var først og fremst ment som et tiltak som skulle redusere potensielle redskapskonflikter, men det ble også anbefalt for større linefartøy å unngå spesielle områder som var utpekt som tradisjonelle for kyst-/fjordline.

Norges Fiskarlag har selv lagt til grunn at denne type ordninger har fungert tilfredsstillende i perioder, men at de ikke har blitt respektert av alle fartøy. Henstillingsavtalen fra 1990 ble derfor gjennomgått av et nytt utvalg i Norges Fiskarlag, som la frem sin vurdering i 1993. Her ble det lagt til grunn at det ikke burde være områdebegrensninger for noen av partene i konflikten i tiden fra 1. januar til påske, mens det i perioden etter påske burde kunne fastsettes begrensninger ut til 12 nautiske mil av grunnlinjene gjennom lokale reguleringer.

Med det utgangspunkt at henstillingsavtalen etter hvert har fungert dårligere, og at det har vært et lite, men økende antall fartøy som ikke har etterlevd avtalen de senere årene, satte Norges Fiskarlag ned en ny gruppe i september 1998 for å drøfte problematikken omkring konflikten mellom kyst-/fjordline og autolinefartøy langs kysten. Dette utvalget la til grunn at konflikten er av varierende styrke, avhengig av hvor på kysten en er og hvilke arter det fiskes etter. Utvalget påpekte også at det i enkelte tilfeller kan være mulig for store og mindre båter å ha en felles utnyttelse av områdene, mens sameksistensen

i andre tilfeller viser seg vanskeligere. Som eksempel ble det trukket frem at fløytlinefiske er et fiske som kan drives av begge grupper, mens det raskt vil kunne oppstå konflikter ved bruk av botnline.

I dette utvalget var det enighet om at en løsning måtte ivareta flåtens muligheter for å utvikle seg rasjonelt, herunder med hensyn til en bedre og mer effektiv redskapshåndtering, samt at det er viktig å ta hensyn til at fiskeflåten fortsatt skal være differensiert og at det må være arbeidsvilkår for alle grupper. Videre var det enighet om at regelverket ikke må være firkantet og at det må tas hensyn til at det er forskjeller langs kysten både i flåtestruktur og driftsmønster.

Dette utvalget la frem sin innstilling i mars 1999. Her foreslås det en hovedregel om at fartøy over 21,35 meter (70 fot) som fisker med line og har døgnkontinuerlig drift, samt egning om bord, skal sette faststående line utenfor grunnlinjene langs hele kysten. Det foreslås imidlertid samtidig unntak fra denne hovedregelen, som både trekker grensen ved 4 eller 10 n.mil langs enkelte strekninger til enkelte tider av året og som åpner for fiske innenfor grunnlinjene i to områder, i Vestfjorden og på Trøndelagskysten. Ved bruk av flyteline etter hyse foreslås det ingen områdebegrensninger. Forslaget inneholder også rapporteringsregler.

Fiskeridepartementet har sett det slik at utviklingen har dreiet fra en redskapskonflikt til en areal- og ressurskonflikt. Det er rapportert om en del redskapskollisjoner, men inntrykket er likevel at det er konkurransen om fiskefeltene og lokale forekomster av fisk som har blitt det viktigste. De lokale fiskestammene langs kysten kan lett bli utsatt for et betydelig overfiske med den fiskeaktivitet et uregulert fiske fra havgående fartøy representerer. Dette kan føre til skader på bestandene som det vil ta lang tid å rette opp.

Etter departementets syn vil det neppe være praktisk og kostnadmessig tilrådelig å gjennomføre detaljerte reguleringer på slike bestander. Ut fra en totalvurdering av hvordan en best kan ivareta både hensynet til kystbestandene og redskapskonfliktene mellom kystfartøy og havgående fartøy, ser departementet det slik at det vil være formålstjenelig å iverksette områdereguleringer med sikte på å begrense havgående fartøys fiske i kystområdene.

En følge av driftsformen for de større fartøyene har vært at den mindre flåten ofte må trekke seg unna felt hvor større fartøy drifter, både fordi de større fartøyenes døgnkontinuerlige drift med store redskapsmengder medfører at mindre fartøy ikke slipper til, og fordi fiskemengden på feltene reduseres. Også av hensyn til å kunne opprettholde de mindre fartøyenes tradisjonelle fiske, har departementet derfor funnet det nødvendig å foreslå en form for geografisk avgrensning av de større fartøyenes fiske.

Departementet vil presisere at i tillegg til å regulere en ressurs- og arealkonflikt mellom ulike fartøygrupper, må det også legges vesentlig vekt på hensynet til ressursvern generelt og vern av lokale bestander spesielt. Gjennom konvensjonen om biologisk mangfold (jf. St. prp. nr. 56 (1992-93) og Innst. S. nr. 168 (1992-93)) har Norge forpliktet seg til en målsetting om bærekraftig bruk av det biologiske mangfold, jf. konvensjonens art. 1, til å integrere, så langt det er mulig og hensiktsmessig, bevaring og bærekraftig bruk av biologisk mangfold i relevante sektorielle eller tverrsektorielle planer, programmer og politikk, jf. konvensjonens art. 6, og til å vedta tiltak vedrørende bruk av bio-

logiske ressurser med sikte på å unngå eller minimalisere uheldige virkninger på biologisk mangfold, jf. konvensjonens art. 10.

Det må understrekes at den fiskeriaktivitet som i tilfelle vil bli regulert gjennom den bestemmelsen som foreslås i denne proposisjonen, ikke har vært utøvd på en måte som er i strid med bestemmelser som nevnt ovenfor. Det vil imidlertid være viktig at det norske regelverket inneholder adekvate muligheter for å regulere virksomhet som kunne komme i strid med disse prinsippene, og det vil styrke Norges gjennomslagskraft i internasjonale fora dersom det kan vises til at vårt eget regelverk inneholder de nødvendige reguleringsfullmakter til å møte utfordringene i fremtiden.

3 Fiskeridepartementets vurdering av hjemmelsspørsmålet

Saltvannsfiskeloven av 3. juni 1983 nr. 40 gir i § 4 bokstav g hjemmel til å fastsette regler om «*havdeling mellom forskjellige redskapsgrupper, fartøygrupper og størrelsesgrupper på bestemte områder*».

I forarbeidene til denne bestemmelsen, Ot. prp. nr. 85 (1981-82) side 16, har man først og fremst omtalt de trålfrie sonene. Det blir fremholdt at bestemmelsen vil gi hjemmel for å opprettholde de eksisterende trålfrie sonene, som var opprettet i medhold av en egen lov av 17. januar 1975 om trålfrie soner. Denne loven ble samtidig foreslått opphevet. I forarbeidene er det fremhevet at bestemmelsen også vil gi hjemmel for eventuelt å opprette nye trålfrie soner.

Samtidig inneholder saltvannsfiskeloven i § 8 en egen bestemmelse om adgang til å drive fiske med trål, som fastsetter en hovedregel om at det er forbudt å drive trålfiske, unntatt reke- og krepsetrålning, innenfor 12 nautiske mil fra grunnlinjene. Bestemmelsen gir hjemmel for å gjøre unntak fra forbudet i området inn til 4 n.mil, over hele eller bestemte deler av kyststrekningen øst-enfor en linje rettvissende 136° fra Lindesnes fyr, jf. § 8 annet ledd, eller i andre områder når det drives fiske med norsk fartøy inntil en fastsatt tonnasje-grense og fisket har til formål «å skaffe fangst eller fangstprodukter til bearbeidelse ved anlegg i Norge eller å skaffe ferskfisk til levering i Norge», jf. § 8 tredje ledd.

Ut fra sammenhengen mellom de to bestemmelsene, § 4 første ledd bokstav g og § 8, må det legges til grunn til henvisningene i § 4 første ledd bokstav g til «bestemte områder» innebærer en begrensning i adgangen til å nytte denne bestemmelsen til å fastsette et generelt forbud for visse fartøygrupper til å drive fiske innenfor en grense gjeldende langs hele kysten. Sammenhengen må forstås slik at en generell grense, slik det er fastsatt for trålfiske i lovens § 8, ikke kan fastsettes med hjemmel i lovens bestemmelse om havdeling i «bestemte områder». Uttrykket «bestemte områder» indikerer således en begrensning i bestemmelsen.

Her må det også sees hen til at et slikt generelt forbud mot fiske innenfor en gitt avstand fra grunnlinjene langs hele kysten, i utgangspunktet er et vesentlig større inngrep i forhold til en gruppe enn å sette forbud mot fiske innenfor klart definerte områder der det har vært konkrete konflikter mellom ulike grupper. Et såvidt inngripende tiltak som en generell grense, som også vil omfatte områder hvor det ikke har vært konkrete konflikter, krever en klar hjemmel i lov.

Departementet har således lagt til grunn at saltvannsfiskeloven i dag ikke gir tilstrekkelig klar hjemmel til å fastsette slike regler som ble varslet i Perspektivmeldingen og som er foreslått fra Norges Fiskarlags side i utredningen av mars 1999. Departementet har også lagt til grunn at man ikke kan løse hjemmelsspørsmålet ved å fastsette regler for område etter område, dersom summen av disse tiltakene til slutt utgjør en sammenhengende grense langs kysten.

4 Høring

På denne bakgrunn har departementet lagt til grunn at en langsiktig løsning på de problemene som har oppstått, krever endring av saltvannsfiskeoven. Det ble derfor den 16. mars 1999 sendt på høring et forslag om en ny § 8 a i saltvannsfiskeoven, med følgende ordlyd:

«§ 8 a Adgang til å drive fiske med havgående fartøyer

Departementet kan ved forskrift forby fiske med havgående fartøyer innenfor en fastsatt avstand fra grunnlinjene. Fartøyer som fisker med ulike redskaper kan reguleres ulikt. Departementet bestemmer hva som er å anse om havgående fartøyer.»

I høringsnotatet ble det samtidig varslet at departementet ville oppnevne en arbeidsgruppe med representanter for næringen og fra forvaltningen, med oppgave å vurdere hvor en slik permanent grense for fiske med havgående fartøy bør gå.

I samme høringsnotat ble det som et tiltak på kort sikt foreslått en midlertidig bestemmelse om å forby fiske med faststående redskap med fartøy over 28 meter i et avgrenset område i Finnmark. Som begrunnelse for å foreslå en grense på 28 meter ble det uttalt følgende:

«Departementet finner det hensiktsmessig å la en utestengning fra fiskefeltet på kysten omfatte fartøyer i størrelsen 28 meter lengste lengde og over. Et vesentlig grunnlag for denne vurderingen er at fartøyer mindre enn 28 meter har sitt konkurransefortrinn på kysten og i stor grad er avhengig av kystnært fiske. Det synes derfor urimelig å legge begrensninger på fartøyer i denne størrelsen, som i avgjørende grad vil redusere deres muligheter i kystfiske. Fartøyer under 28 meter som skal drive linefiske, kan forventes å bli mekanisert de også, men de vil skille seg vesentlig fra de store banklinefartøyene når det gjelder kapasitet for tilvirkning/lagring ombord og mulighet for å drive havfiske på fjerne farvann.»

Denne uttalelsen var først og fremst rettet mot forslaget om en forskrift gjeldende i det avgrensede området i Finnmark. Som det fremgår ovenfor, var forslaget om en ny bestemmelse i loven ikke begrenset til fartøy over 28 meter.

Høringsnotatet ble sendt følgende:

- Justisdepartementet
- Kommunal- og regionaldepartementet
- Miljøverndepartementet
- Sametinget
- Følgende fylkeskommuner: Finnmark, Troms, Nordland, Nord-Trøndelag, Sør-Trøndelag, Møre og Romsdal, Sogn og Fjordane, Hordaland, Rogaland, Vest-Agder
- Fiskeridirektoratet
- Fiskeriforskning
- Havforskningsinstituttet
- Fiskerinæringens Landsforening
- Foreningen Åpen Fiskeriallmenning
- Norges Fiskarkvinnelag

- Norges Fiskarlag
- Norges Fritidsfiskarlag
- Norges Fritids- og småfiskerforbund
- Norges Kystfiskarlag
- Norges Naturvernforbund
- Norsk Sjømannsforbund
- Norsk Sjøoffisersforbund

Følgende høringsinstanser har uttalt seg direkte eller indirekte om lovforslaget:

Troms fylkeskommune støtter departementets «langsiktige tiltak for å forhindre fortsatt konflikt».

Nordland fylkeskommune støtter departementets forslag til ny bestemmelse i saltvannsfiskeloven.

Fiskeridirektoratet støtter forslaget om en ny bestemmelse i saltvannsfiskeloven, men påpeker at «det med tanke på regionale forskjeller i flåtestruktur og nærhet til fiskefelt kanskje ikke vil være riktig å innføre en ensartet regulering langs hele kysten». For å gjøre det klart at loven gir hjemmel for å ivareta slike distriktsmessige variasjoner, foreslår direktoratet derfor at det bør fremgå av bestemmelsen at avstanden kan fastsettes forskjellig i de enkelte fylker.

Fiskeriforskning påpeker at «(h)avgående fartøyers fiske med faststående redskaper representerer et betydelig økt fangstpress i de kystnære farvannene, og kan dermed være en trussel for mindre lokale bestander. For å beskytte disse bør slike fartøyer utøve sin virksomhet utenfor en fastsatt avstand (4-6 n.mil) fra grunnlinjen hele året.»

Havforskningsinstituttet tar ikke stilling til hvilke fartøygrupper og hvilken redskap det skal fiskes med langs kysten, men påpeker at det «ikke (vil) være ressursgrunnlag for å øke den samlede fiskeinnsats i kystnære farvann i forhold til det vi har i dag.»

Fiskerinæringens Landsforening støtter departementets lovforslag.

Norges Fiskarlag har uttalt at laget ser det slik at saltvannsfiskeloven allerede gir hjemmel for å iverksette de tiltak som ble foreslått av lagets egen arbeidsgruppe i mars 1999.

Norges Kystfiskarlag mener at lovtteksten ikke bør gi departementet så omfattende fullmakter, men at loven selv bør fastsette «som en hovedregel at fartøyer over en viss størrelse henvises til å fiske utenfor 12-milsgrensen, men at det ut fra nærmere bestemte kriterier åpnes opp for en dispensasjonsadgang både hva grensedragning og fartøykriterier angår.»

Norges Naturvernforbunds Barentshavkontor forutsetter «at de nevnte endringene i Lov om Saltvannsfiske gjøres så snart som mulig».

Norsk Sjøoffisersforbund går mot forslaget om en § 8 a i saltvannsfiskeloven, men legger til grunn at loven gir hjemmel for å gjennomføre forslaget fra Norges Fiskarlag.

5 Departementets vurdering

Departementet finner det viktig at det nå kan iverksettes reguleringer som kan redusere trykket på kystbestandene. Samtidig er det viktig at de som er avhengig av og tradisjonelt har basert seg på et kystnært fiske, kan beholde muligheten for å drive et lønnsomt fiske her. Dette medfører at belastningen ved reguleringen i første rekke bør legges på de fartøygruppene som er minst avhengig av fisket på kysten. På den måten kan en oppnå en arbeidsdeling som gir akseptable forhold for alle grupper.

Som det fremgår, har de høringsinstansene som har uttalt seg om lovs-pørsmålet i det vesentlige støttet forslaget om en ny bestemmelse i saltvannsfiskeloven om områdebegrensninger for større fiskefartøy.

Når det særlig gjelder uttalelsene fra Norges Fiskarlag og Norsk Sjøoffisersforbund, så har disse uttalt som sitt syn at loven allerede gir hjemmel for å gjennomføre tiltak av den art som er foreslått fra Norges Fiskarlag. Departementet kan imidlertid ikke se at det har fremkommet noe gjennom høringsrunden som gir grunn til å endre den vurdering av hjemmelsspørsmålet som det er gjort rede for i punkt 3.

Norges Kystfiskarlag har fremholdt at loven ikke bør være begrenset til å gi departementet hjemmel til å fastsette regler, men at loven selv bør fastsette en hovedregel om at fartøy over en viss størrelse ikke har adgang til å fiske innenfor 12-milsgrensen. Departementet vil fastholde at det her er hensiktsmessig at loven gir fullmakt til departementet til å fastsette nærmere bestemmelser.

Hvordan grensen bør trekkes, er utredet av en arbeidsgruppe oppnevnt av Fiskeridepartementet, bestående av medlemmer foreslått av Norges Fiskarlag, Norges Kystfiskarlag, Kystvakten, Havforskningsinstituttet, Fiskeriforskning og Fiskeridirektoratet, i tillegg til departementet. Forslaget fra denne arbeidsgruppen, som nå er sendt på høring, er at det skal være forbudt for fartøy over 21,35 meter som fisker med line og som har døgnkontinuerlig drift, samt egning ombord, å sette line innenfor 4 n.mil fra grunnlinjene langs hele kysten. I tillegg foreslår arbeidsgruppen at forbudet skal gjelde innenfor 10 n.mil i perioden 1. september til og med 31. desember i to områder utenfor Troms og Finnmark, og i perioden 1. september til og med 30. april i et område utenfor Nordland. (Innstillingen er tilgjengelig på www.dep.no, under Fiskeridepartementets (FID) publikasjoner.)

Etter at høringen er avsluttet, skal dette sluttbehandles på vanlig måte i departementet. Det synes da lite formålstjenelig å foreslå en nominell hovedregel i loven, som kanskje ikke vil gi særlig informasjon om hva som faktisk er gjeldende regler.

Man kan heller ikke se bort fra at en senere evaluering av de konkrete reglene kan vise at de bør justeres for å virke etter sin hensikt. Formålet med reglene bør først og fremst være å sikre alle grupper områder som er trygge å drifte i, tid og rom for å fiske sine kvoter samt rimelig tilgang til uregulerte bestander, samtidig som en på den ene side skal beskytte lokale bestander og på den annen side sikre at alle ressurser i norske sjøområder kan nyttes.

På denne bakgrunn vil departementet fremholde at ettersom loven i utgangspunktet bør gi størst mulig informasjon om hvilke regler som faktisk gjelder, så vil dette informasjonshensynet bli dårlig ivaretatt dersom loven gir uttrykk en annen hovedregel enn det som faktisk gjelder. Dette kunne bli tilfellet dersom man fulgte forslaget fra Norges Kystfiskarlag om å fastsette en grense på 12 n.mil i lovteksten, kombinert med en «dispensasjonsadgang både hva grensedragnings og fartøykriterier angår».

Departementet kan heller ikke se at det kan reises avgjørende prinsipielle innvendinger mot at et regelverk som dette blir fastsatt av departementet med hjemmel i en fullmaktsbestemmelse i loven. Det vil dreie seg om detaljbestemmelser, som det kan være behov for å revidere når man har vunnet erfaring med praktiseringen av reglene og dersom forholdene forandrer seg. I arbeidsgruppens forslag er det for eksempel pekt på at de områdebegrensninger som foreslås, ikke nødvendigvis vil være hensiktsmessige i forhold til enkelte fiskerier som kan utvikle seg eller komme tilbake, som for eksempel pigghå-fisaket. Arbeidsgruppen har derfor pekt på at man i slike tilfeller vil måtte vurdere om det skal gjøres unntak fra de reglene som arbeidsgruppen foreslår. Arbeidsgruppens forslag er videre avgrenset mot fiske med fløytlina. Dette illustrerer etter departementets syn at detaljeringsgraden i disse reglene vil måtte ligge på et nivå som tilsier at man nytter forskriftsformen, og ikke detaljbestemmelser i loven.

Arbeidsgruppen skal forøvrig fortsette sitt arbeid i forhold til andre redskapsgrupper. Også dette tilsier tilbakeholdenhet med å lovfeste de konkrete reglene.

Det kan imidlertid være grunn til å justere formuleringen noe i det lovforslaget som ble sendt på høring, med utgangspunkt i høringsuttalelsen fra Fiskeridirektoratet og med utgangspunkt i at det i forslaget ble brukt uttrykket «havgående fartøyer».

For det første ser det departementet det som fornuftig, som direktoratet har påpekt, at det fremgår uttrykkelig av loven at det kan fastsettes ulike begrensninger i de forskjellige områdene langs kysten. Behovet for regulering vil variere, alt etter hvilke konflikter som har vært til stede de forskjellige stedene, hvilke fiskerier som er aktuelle i ulike områder og hvilke behov man ser i det enkelte området, blant annet ut fra hensynet til å beskytte lokale bestander.

For det andre ser departementet at bruken av uttrykket «havgående fartøyer» kan være noe misvisende, ettersom begrensningene også bør kunne varieres etter redskapsbruken. Det samme fartøyet vil således kunne bli rammet av begrensningene dersom det nytter ett redskap, men vil samtidig kunne drive fiske innenfor den fastsatte grensen dersom det nytter et annet redskap. Det er således ikke nødvendigvis karakteristika ved fartøyet som sådan som er utslagsgivende.

Det vises her også til at det i Innst. S. nr. 93 (1998-99) fra Næringskomiteen er fremholdt at skillet «mellom hav og kystfiske må utgreiast med sikte på å få fram andre parameter enn fartøyet si lengde», idet komiteen påpekte at teknologiutviklingen lagt på vei har opphevet skillet mellom fartøy over og under 28 meter, og at disse fartøygruppene langt på vei fisker med samme

type redskap. Dette tilsier at man her frigjør seg fra begrepet «havgående fartøyer».

I forslaget er det også foretatt en viss justering i forhold til formuleringen «innenfor en viss avstand fra grunnlinjene» i høringsutkastet. Det bør stå åpent om utgangspunktet for reglene skal være grunnlinjene, eller en viss avstand fra disse.

Forslaget vil således gi hjemmel til å gi regler som varierer etter fartøystørrelse, redskapsbruk, tid på året og strekning langs kysten.

6 Økonomiske og administrative konsekvenser

Forslaget om en fullmaktsbestemmelse i loven vil i seg selv ikke ha noen umiddelbare økonomiske eller administrative konsekvenser. Hvilke konsekvenser de reguleringer som vedtas i medhold av bestemmelsen eventuelt vil kunne få, vil være avhengig av det nærmere innhold i disse bestemmelsene. I utgangspunktet vil det kunne legges til grunn at kontroll med at denne type bestemmelser overholdes, vil være en ordinær og integrert del av de totale kontrolloppgaver som utføres av fiskerimyndighetene og Kystvakten, slik at dette ikke vil kreve økt bemanning eller økte utgifter for øvrig.

Fiskeridepartementet

t i l r å r :

At Deres Majestet godkjenner og skriver under et framlagt forslag til proposisjon til Stortinget om lov om endring av lov 3. juni 1983 nr. 40 om saltvannsfiske mv. (generelle områdebegrensninger).

Vi **HARALD**, Norges Konge,

s t a d f e s t e r :

Stortinget blir bedt om å gjøre vedtak til lov om endring av lov 3. juni 1983 nr. 40 om saltvannsfiske mv. (generelle områdebegrensninger) i samsvar med et framlagt forslag.

Tilråding fra Fiskeridepartementet ligger ved.

Forslag til lov om endring av lov 3. juni 1983 nr. 40 om saltvannsfiske mv. (generelle områdebegrensninger)

I

I lov av 3. juni 1983 nr. 40 om saltvannsfiskemv. gjøres følgende endring:

§ 8 a, Adgang til å drive fiske med større fartøy som nytter annet redskap enn trål
(ny) skal lyde:

Departementet kan ved forskrift forby fiske med fartøy over en viss størrelse langs kysten innenfor grunnlinjene eller innenfor en linje trukket i en viss avstand fra grunnlinjene.

I forskrift etter første ledd kan det gis ulike bestemmelser

- a) etter fartøyenes størrelse,
- b) for ulike redskap,
- c) for forskjellige tider av året,
- d) langs ulike deler av kysten.

II

Denne lov trer i kraft straks.
